

16 GRZ 03

Uitspraak van de Geschillencommissie Regresaanspraken Zorgverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot het convenant regres zorgverzekeraars/aansprakelijkheidsverzekeraars.

Partijen

Partij A: zorgverzekeraar van partij X

en

Partij B: WA verzekeraar van een personenauto, eigendom van partij Y.

Feitelijke gegevens

In maart 2014 vond er een ongeval plaats. De verzekerde van partij A reed op zijn racefiets en wilde de kruising over steken. Hij diende voorrang te verlenen aan het overige verkeer. De verzekerde van partij B sloeg vanaf de rotonde rechts af. De verzekerde van partij A schrok van de auto en is ten val gekomen. Er is geen contact geconstateerd tussen de fiets en de auto.

Stellingname van partijen

Partij A stelt dat partij Y niet alles heeft gedaan om een aanrijding te voorkomen. De aanrijding vond overdag plaats en de auto had de fietser moeten en kunnen zien toen hij afsloeg. Dat hij dat niet gedaan heeft en dus ook niet geanticipeerd heeft op een mogelijke fout van de fietser is hem te verwijten. Nergens blijkt dat hij zijn rijgedrag heeft aangepast aan de mogelijkheid dat hij de fietser over het hoofd zou zien. Gelet hierop maakt partij A aanspraak op vergoeding van 40% van de schade.

Partij B meent dat er geen sprake is van een aanwijsbare fout van partij Y. Hij verliet de rotonde en zag na circa 5 meter te hebben afgelegd in zijn achteruitkijkspiegel de fietser vallen. Er is geen contact geweest tussen de fietser en de auto. Artikel 185 WVV is niet van toepassing meent partij B. Mocht artikel 185 WVV wel van toepassing zijn dan is er sprake van overmacht. Partij Y kan niet verweten worden dat partij X ten val is gekomen. Verzekerde was het kruispunt ruim voorbij toen partij X ten val kwam. Partij B is van mening dat zij gehouden is 0% van de schade te vergoeden.

Overwegingen van de commissie

Allereerst merkt de commissie op dat de beschikbare informatie over de toedracht van het ongeval zeer beperkt aanwezig is in het dossier. Met name mist de commissie de verklaringen van de betrokkenen over wat er voorafgaand aan het ongeval gebeurd is.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat fysiek contact tussen een auto en een fietser niet nodig is voor aansprakelijkheid ingevolge artikel 185 WVV. Aangetoond moet dan wel worden dat er sprake is van betrokkenheid van het voertuig waardoor het ongeval heeft plaatsgevonden. Uit de beschikbare stukken blijkt dat beide weggebruikers elkaar niet hebben opgemerkt tot na de gebeurtenis. Gelet op het tijdsverloop, de locatie (het ongeval vond plaats op een overzichtelijk rotonde) en de afstand tussen het moment van de val en het moment dat de auto de fietser in zijn achteruitkijkspiegel opmerkte, maken aannemelijk dat er sprake is van betrokkenheid van beide deelnemers. Uit de vaststelling dat beide partijen betrokken zijn bij het ontstaan van het ongeval volgt dat er kennelijk sprake is geweest van hinder door de

automobilist. De fietser schrok immers van de auto waardoor hij ten val kwam. Ook al zou de fietser de auto niet of te laat hebben opgemerkt, dan nog is er geen sprake van overmacht aan de zijde van de automobilist. Gelet op alle hierboven genoemde omstandigheden had de automobilist de fietser moeten waarnemen en rekening moeten houden met mogelijke fouten van de fietser. Dit maakt dat 185 WvW in deze van toepassing is. Het ongeval is ontstaan door fouten van beide verkeersdeelnemers.

Bindend advies

De commissie is van oordeel dat partij B 40% van de gemaakte medische kosten dient te betalen aan partij A.

Aldus beslist op 12 september 2016 door prof. mr. J.G.J. Rinkes, mr. P.E.F.M. de Bont en mr. drs. N.J.E.G. Cremers, leden van de Geschillencommissie Regresaanspraken Zorgverzekeraars, in tegenwoordigheid van mr. M. Beugel, secretaris.

prof. mr. J.G.J. Rinkes
voorzitter

mr. M. Beugel
secretaris